

sygn. akt XVII AmC 3358/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR del. Danuta Brejtkopf

Protokolant: Pracownik biurowy APT – Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko W. W. P.P.H. (...) w N.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje W. W. P.P.H. (...) w N. stosowania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści:

1. Właściciel internetowego(...) nie ponosi odpowiedzialności za nieterminowe dostarczenie przesyłki przez firmę kurierską lub P..
2. W przypadku reklamacji związanych z uszkodzeniami przesyłki, które powstały podczas transportu, rozpatrywane będą wyłącznie reklamacje potwierdzone protokołem szkodowym potwierdzonym przez przewoźnika przesyłki (Poczta Polska lub kuriera).
3. Właściciel internetowego (...) zastrzega sobie prawo dokonywania zmian w niniejszym regulaminie bez konieczności powiadamiania użytkowników. Odwiedzający naszą witrynę użytkownik akceptuje aktualne postanowienia Regulaminu, powinien zatem co jakiś czas sprawdzać Regulamin.
4. Spory dotyczące wykonania umowy sprzedaży, które nie zostaną rozwiązane polubownie, rozstrzygane będą przez sąd właściwy dla (...).

II. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem opłat sądowych od pozwów.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

XVII AmC 3358/12

UZASADNIENIE

Powód wniósł o uznanie za niedozwolone postanowień wzorca umowy o treści:

1. „Właściciel internetowego „(...)nie ponosi odpowiedzialności za nieterminowe dostarczenie przesyłki przez firmę kurierską lub Poczta Polska”;
2. “W przypadku reklamacji związanych z uszkodzeniami przesyłki, które powstały podczas transportu, rozpatrywane będą wyłącznie reklamacje potwierdzone protokołem szkodowym potwierdzonym przez przewoźnika przesyłki (Poczta Polska lub kuriera)”;
3. „Właściciel internetowego (...) zastrzega sobie prawo dokonywania zmian w niniejszym regulaminie bez konieczności powiadamiania użytkowników. Odwiedzający naszą witrynę użytkownik akceptuje aktualne postanowienia Regulaminu, powinien zatem co jakiś czas sprawdzać Regulamin.”;
4. „Spory dotyczące wykonania umowy sprzedaży, które nie zostaną rozwiązane polubownie, rozstrzygane będą przez sąd właściwy dla (...)”

Powód stwierdził, iż Pozwany prowadzi sprzedaż towarów poprzez sklep internetowy działający pod adresem internetowym (...).

W stosunkach z konsumentami pozwany posługuje się wzorcem (regulaminem), znajdującym się na powyższej stronie internetowej pod adresem (...), który - w ocenie strony powodowej - zawiera niedozwolone postanowienia umowne.

Zdaniem Powoda kwestionowane postanowienia, zawarte w regulaminie spełniają przesłanki niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 KC.

Postanowienia te są podobne w swej treści do postanowień uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

Pozwany uznał roszczenia powoda oraz wniósł o :

1) odrzucenie pozwu z powołaniem się na powagę rzeczy osądzonej – przedmiotowy pozew dotyczy postanowienia wzorca umowy już wpisanego w tym samym brzmieniu do rejestru klauzul niedozwolonych;

2) ewentualne wydanie wyroku w myśl przepisu art. 479⁴²§1 k.p.c. w zw. z art.385³ k.c.

Pozwany wniósł o odrzucenie powództwa z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone prowadzonym przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów znajdują się już bowiem klauzule, jeśli nie o identycznym, to z pewnością o równoważnym brzmieniu.

Odrzucenie pozwu w niniejszej sprawie powinno również nastąpić z uwagi na fakt, iż powód domaga się osądzenia stanu faktycznego objętego zakresem orzeczenia o rozszerzonej prawomocności na podstawie art. 479⁴³ k.p.c.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje.

Sąd ustalił.

Bezsporne jest, iż pozwany stosował w obrocie z konsumentami kwestionowane postanowienia umowne.

Sąd zważył.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r.(III CZP 80/o8) rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴³ w związku z art. 365 kpc) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda - w tym także przez organizację społeczną działającą na rzecz ochrony interesów konsumentów – przeciwko innemu przedsiębiorcy,

niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa art. 479⁴⁵ § 2 kpc.

W świetle przywołanej uchwały Sądu Najwyższego za nieuprawniony uznać należy zarzut pozwanego co do braku podstaw do wytoczenia przez powoda, powództw w sprawach niniejszych.

Stosownie do art. 385¹ §1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentami nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznać należy działania przedsiębiorców, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wykorzystania niewiedzy lub naiwności konsumenta czy też ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron.

Za klauzule rażąco naruszające interesy konsumenta uznać należy postanowienia wzorców umów kształtujących treść stosunków umownych pozostających w rażącej dysproporcji praw i obowiązków stron, na niekorzyść konsumentów, narażających konsumentów na niewygodę organizacyjną, powodujące straty finansowe, wprowadzające w błąd konsumenta co do jego praw w zakresie wynikającym z przepisów prawa co do umów wzajemnych.

Przykładowy katalog niedozwolonych postanowień umownych zawiera art. 385³ kc.

W świetle powyższego kwestionowane klauzule uznać należy za abuzywne stosownie do dyspozycji art. 385³ pkt 2,10, 21 i 23 kc. Jako wyłączające odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania uprawniające kontrahenta konsumenta do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie, uzależniając odpowiedzialność kontrahenta konsumenta od wykonania zobowiązań przez osoby, przy pomocy których wykonuje swoje zobowiązanie, narzucając rozpoznanie sprawy przez sąd, który nie jest właściwy miejscowo.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji (art. 479⁴² § 1 kpc).

O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 i 99 i 102 kpc mając na uwadze to, iż powód żądał uznania za niedozwolone, w oddzielnych pozwach, postanowień zawartych w jednym regulaminie. Dodatkowo sąd miał na uwadze to , że pełnomocnik powoda uzasadniając powództwa, ograniczył się jedynie do przytoczenia treści kwestionowanych postanowień oraz stwierdzenia, iż kwestionowany wzorec umowy zawiera wskazane przez powoda klauzule w brzmieniu zbliżonym do postanowień już uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumenta za niedozwolone. Zważywszy na znikomy nakład pracy pełnomocnika powoda oraz brak racjonalnych przesłanek do wytoczenia kilku pozwów w sprawach niniejszych Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego stosownie do art. 102 kpc.

Publikację prawomocnego wyroku zarządzono na mocy art. 479⁴⁴ §1 kpc

SSR Danuta Brejtkopf